

Als een kind wil zwerven

Als een kind wil zwerven

Een zoektocht
tussen
bergland en
kunsten

Arjen
Bakermans

© 2021: Arjen Bakermans – www.arjenbakermans.nl
Foto omslag: Arjen Bakermans – de voet van Becca di Luseny
Foto auteur: Ton Notermans
Redactie: Renate Diks
Lay-out: Coen Hoogveld
Uitgever: www.schrijverijmooimens.nl
Informatie berghut: www.bivacco-valpeline.nl
ISBN: 978-90-805476-0-5
NUR: 402

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met dank aan de mensen en bedrijven die dit boek mede mogelijk hebben gemaakt

www.tonnotermans.nl

Yvonne Lips

www.yvonnelips.nl

www.nkbv.nl

Daniele Pieiller

www.alperebelle.com

www.matrixbuildingdesign.nl

Peter Lammers

www.boekzolderpeter.boekwinkeltjes.nl

www.creaktor.com

Judith Voermans Yoga

www.happyou.nl

www.argile.nl

Miek en Geert Claessens

www.comfortcreators.nl

Tom Boerman

www.iwalkaroundtheworld.nl

Tipoprint

www.tipoprint.nl

Lia en Marcel Scheltenaar

Marleen van Helden-Turien

Voorwoord

La montagna, la natura e la vita

De bergen, de natuur en het leven

Momenten waarop ik beter kan reflecteren, dieper in mezelf kan kijken en op kan staan om de wereld en de mensen vanaf een afstand te observeren, beleef ik wanneer ik alleen in de bergen loop.

Gedachten komen willekeurig, vaak geïnspireerd door wat ik waarneem onderweg: de atletische bewegingen van een gems, de elegante vlucht van een arend, de ongelooflijke kracht van een mier die een dood insect sleept dat veel groter is dan hijzelf, een wild stromende beek, de geur van een jeneverbes, of de ruïne van een oude stal in een alm, als een getuigenis van het moeilijke leven van onze voorouders. Dan verdwaal ik in gedachte en stel me voor hoe het leven van mijn grootouders eruit heeft gezien.

De ruigste aspecten die het leven in die tijd kenmerkten waren: kou, lichamelijke inspanning, vochtigheid, wind, gebrek aan voedsel.

Het leven in de bergen had ook positieve aspecten die tegenwoordig moeilijker te vinden zijn, zoals: de beschikbare tijd voor eenvoudige dingen, echte menselijke relaties gekenmerkt door een gemeenschapszin die noodzakelijkerwijs aanwezig was om de mensen van het land in staat te stellen te overleven. Welvaart en luxe hebben die beleving wat meer gedempt en de afstand naar de gemeenschap vergroot.

Ik heb de bergen altijd gezien als een lieve en veilige plek om intens en sereen te leven en te spelen.

Mijn zwerven in de bergen (sommigen noemen het bergbeklimmen) is een spel dat mijn leven vult zonder het te verstikken. Want zoals elke passie, als het obsessief wordt, dreigt het de helderheid van de basiswaarden te verzwakken die voor mij verband houden met de vreugde en het geluk dat ik erin ervaar.

Geluk en levensvreugde moeten worden gezocht, het is zeldzaam dat ze spontaan verschijnen.

Dit is voor mij het levenssap.

Gedurende vele jaren heb ik mensen ontvangen die van ver kwamen om de bergen te bewonderen die voor mij de wortels zijn van mijn ziel. Ik wilde begrijpen waarom ze betaalden om hier een tijdje te verblijven. De plek waar mijn (groot)ouders gezwoegd hebben om te overleven.

Zij, de toeristen, de gasten die vaak vrienden zijn geworden, hebben me de mooie, echte, authentieke dingen om me heen geleerd te waarderen. Ik was me er niet van bewust dat we hier zoveel ruimte en zuivere natuur hadden tegenover de mensen uit de stad.

In de verte heb ik op een dag “The Dutchman” Arjen zien verschijnen op mijn pad. Het waren de mensen in onze omgeving en omstandigheden die ons bij elkaar brachten. We deelden onze gedachten en ideeën, en hadden waardering voor elkaar. Hij slaagde erin veel mensen bij zijn project te betrekken om een magische plek te creëren waar wandelaars en klimmers konden verblijven. Dit toevluchtsoord, in een pure en onbedorven omgeving, is nu voor sommigen de bestemming van hun reis, voor anderen het startpunt van een hemelvaart, maar voor iedereen is het zeker een plek waar je dicht bij de ware dingen in het leven kunt komen.

Zo begrijpen we dat de berg een ontmoetingsplaats is, in het middelpunt van onze gedachten over de betekenis van de natuur. De reden waarom de bergen ons aantrekken is duister, maar voor mij en vele anderen een concrete levenspartner.

“Naar de bergen gaan” is voor mij een metafoor voor het leven. Het bestaat vooral uit ontmoetingen en emoties, die vaak geladen zijn met een intrinsieke en diepe betekenis die nauwelijks aan anderen verteld en uitgelegd kan worden.

Daniele Pieiller

Een gewone bergbeklimmer uit Bionaz, Valpelline

Solo

2800 meter hoogte

Voordat de morenegraat mij het zicht beneemt, kijk ik terug naar de berghut onder mij, die snel kleiner wordt. Het is even zoeken in deze grote, ruige ruimte maar dan zie ik ze: Leo en Dorien. Ze zijn weer hout aan het zagen en hakken voor de kachel. We hebben een bijzondere week samen hierboven. Even ontsnapt aan de sleur en de drukke werkzaamheden in het onderwijs.

‘Kicken!’ hoor ik Dorien de hele week roepen, gevolgd door een vette grijns van Leo. We laten elkaar helemaal vrij in ons doen en laten hier, ook al vind ik het jammer dat ze vanochtend niet mee wilden op deze laatste dag. Ik voel me fit en wil graag nog een keer naar boven. Even overlegden we en ik liet weten dat het een eenvoudige beklimming was. Toen ik later de rugzak over mijn schouders gooide, volgde er nog een ironische opmerking: ‘We komen je straks wel zoeken met de fles Schnaps.’ Toch een troostende gedachte bij mijn vertrek.

Nog één keer zwaaien en dan ben ik werkelijk alleen, in een uitgestrekt winters landschap. Het weer is niet echt geweldig, de wolken hangen hoog en kunnen nauwelijks een schaduw werpen op mijn motivatie voor deze laatste onderneming: een top van ruim 3600 meter hoogte. Eerder deze week moesten we voortijdig omkeren vanwege een sneeuwstorm. Het is toen de hele nacht blijven sneeuwen. Natuurlijk weer ‘Kicken!’ want we zaten heerlijk bij de houtkachel en kaarslicht aan de Schnaps. Een weekje samen in het wild. Wat kan het normale leven en de dingen die ons daarin onrustig maken, dan ver weg lijken.

Het is 29 oktober 1998, het lijkt al winter door de verse witte deken die over het landschap ligt in het Italiaanse Gran Paradiso. Ik mag er zomaar mijn spoor achterlaten. Er zijn hier geen grenzen, paaltjes, hekken of bordjes: Ver-

boden Toegang. Er is zelfs geen pad. Ik mag gaan waar ik wil. Er is hier niemand, nergens..... Alleen de wind en een volkomen stilte in een witte wereld. Het zijn ervaringen om vast te willen houden. Ik wil nog niet weg hier. Het voelt als thuis.

Over besneeuwde rotsen gaat het in een constant ritme naar boven. Het gaat automatisch, in een soepele tred. Als ik verderop even stilsta en omhoog kijk voor mijn oriëntatie, zie ik dat ook de flank van de berg waar mijn route doorheen loopt volledig bedekt is met een laag verse sneeuw. Ga ik door die sneeuw heen ploegen? Of door het niet al te steile ijs van de noord-westwand? Op de harde en gladde ondergrond is de sneeuw daar volledig weggeblazen. Eerst nog maar een stukje omhoog tot onder aan de wand. Hier moet ik kiezen.

Moeizaam sneeuw ploegen of een directe lijn naar de top via een harde ijsroute? In het gidsje staan de diverse routes als 'eenvoudig' gewaardeerd. Maar het is een oud gidsje uit een tijd met een andere gletsjerstand, met veel meer sneeuw en een mooi firnveld in de wand waarin nu een glazig ogende ijswand ligt met hier en daar wat brokken steen die onder de sneeuw vandaan zijn gekomen. Omdat de wind hard en koud is, besluit ik mijn overbroek aan te trekken. Zo kan ik nog even nadenken.

Dan moet ik kiezen.

3100 meter hoogte

Het is bikkelhard, glanzend blankijs met wat gruis en gesteente, gevangen in een half doorzichtige massa. Er is hier geen plek en geen tijd om te herstellen, om te ontspannen, de ogen te sluiten of onachtzaam te zijn. Hoe hoger je in de wand komt, des te groter kunnen de gevolgen zijn. Een kleine hapering in een soepel lopende machine kan in deze keiharde omgeving, glad, koud, steil, en zonder veel profiel zo ongenadig worden afgestraft. Ik ben me ervan bewust dat dit risicoterein is. toch voel ik me sterk en rustig.

Bij elke stap hoor ik mijn stijgijsers knarsen in het ijs. Het gaat heerlijk naar boven. Geen gebagger door die verse sneeuw. Straks naar beneden valt dat wel mee. Het is genieten van de rustige cadans, ik concentreer me op

mijn bewegingen en het kiezen van de route door dit ijsveld. Hoger en hoger. Af en toe even een tussenpasje om een stuk vastgevroren rots te ontwijken. Als ik even stilsta en om me heen kijk merk ik dat het harder gaat waaien. Stuifsnieuw die wordt weggeblazen van de flank van de berg, jaagt over het ijs. Met een glazig gefluit en gerinkel worden ijssplinters weggeblazen die bij het plaatsen van de stijgijsers in het harde oppervlak wegspringen. Het vormt samen met het knarsen van de ijzers, het suizen van de wind, mijn ademhaling en het heldere licht, die kristallijne sfeer van het hooggebergte. Heb je dat een keer meegemaakt, dan zet het zich voor altijd vast in je geheugen.

3300 meter hoogte

In een wijde bocht klim ik langs een aantal grotere rotsblokken omhoog die in het ijs vastgevroren zitten. Alle firm is door de warmte van de afgelopen jaren weggesmolten uit deze wand. De onderste harde ijslaag waar allerlei gesteente in zit opgesloten is daardoor bloot komen te liggen. De wand is door het smelten van de firnlaag veranderd in een soort hellend Thialf stadion met dat glanzende, harde en compacte ijs. Het oppervlak van de wand is door het smelten enigszins uitgehold. Na de rotsblokken te zijn gepasseerd, moet ik zo recht mogelijk naar boven klimmen om uit de vallijn te blijven. Bovenin wordt de wand een beetje steiler maar niet veel moeilijker. Het blijven routine handelingen in een bijna ongewijzigd terrein. Twee stappen met de stijgijsers in het ijs rammen, dan de pickel erbij en zo door. De top is vlakbij.

3500 meter hoogte

Misschien is het juist wel daarom. Maak ik juist daarom een fout, misstap, struikelpas..... Een kleine hapering in mijn automatische motoriek. Het gaat zo snel dat mijn geheugen het niet meer terug kan roepen.

Geen moment is dit in het scenario van deze dag voorgekomen. Een dui-

keling voorover. Het lijkt onschuldig zonder me direct bewust te zijn van de ernst van deze hapering in zo'n steil en hard terrein. Denk ik nog overeind te kunnen krabbelen?

De grip van mijn stijgijzers is weg en in een reflex mep ik de doorn van de pickel tijdens mijn duikeling nog in het ijs. Blauwgrijs, betonhard ijs. De kracht van mijn ongecontroleerde en onvoorziene actie is te zwak. De punt zit niet diep genoeg. Met grote angst zie ik de punt een wit, krasserig spoor trekken door het glanzende oppervlak. Het gebeurt vlak voor mijn neus en in paniek probeer ik het nogmaals. Die eerste seconden zijn afschuwelijk.

Het houdt niet!

Het houdt me niet!!

Als de doorn van de pickel uiteindelijk volledig losspringt uit het ijs, grijp ik nog om me heen om de snelheid te kunnen remmen of iets vast te pakken. Maar het ijs in dit steile deel van de wand is te egaal van oppervlak en zonder profiel van grotere ingevroren stenen. De glijsnelheid wordt heel snel groter door mijn gladde nylon overbroek. Met een alles vernietigende schok dringt het tot me door dat ik verloren ben. Het moment is voorbij om de controle nog te herwinnen. In die beginfase zijn de handschoenen waarschijnlijk van mijn handen gerukt door het scherpe steengruis waar ik nog op heb willen remmen. Ik voel of merk het niet op dat moment.

Het groeiende bewustzijn is pijnlijk.... me te realiseren dat ik ergens daar beneden een vermoedelijke doodsknal tegemoet ga.

Ik schreeuw. Maar er is niemand hier, nergens. Niemand die me hier hoort of ziet op deze winterse dag eind oktober. Volledig hulpeloos en kwetsbaar. Van het ene op het andere moment is mij de regie ontnomen. Van wilskracht, vertrouwen en motivatie is het in een seconde omgeslagen naar verlies van controle en ben ik overgeleverd aan het lot. Mijn snelheid wordt steeds groter en ondanks de hectiek heb ik de tegenwoordigheid van geest om te voorkomen dat de punten van mijn stijgijzers ergens in het ijs zullen haken. Met deze snelheid zou dat zeker tot gevolg hebben dat ik mijn benen zou breken of gekatapulteerd zou worden door de agressieve vermindering van snelheid.

Op de een of andere manier ben ik op mijn rug terechtgekomen en draai als een kevertje op het water in het rond. Alleen in een razende snelheid in één richting: naar beneden. Gehoorzaamend aan de wet van de zwaartekracht. Alle

controle is verloren, ik ben speelbal geworden van de welving van het ijs en de snelheid waarmee ik bonkend naar beneden knal. Soms met mijn hoofd naar beneden, dan weer naar de zijkant, boven, onder, zijkant, boven, enzovoort. Ik weet niet eens meer wat boven of onder is omdat ik geen helder beeld heb van mijn omgeving door het gebonk over de onregelmatige ondergrond. Doordat ik op mijn rug lig, knalt de inhoud van mijn rugzak ongenadig hard tegen mijn rug aan.

Het gebonk... het duurt en duurt en duurt. Ik kan niets anders doen dan het ondergaan en wachten. Wachten met die ene gedachte dat elk moment die ene reuzeknal een einde maakt aan iedere waarneming. Waarneming van pijn, kou, snelheid en een krassend, bonkend geluid. Mijn rug en heupen krijgen het er voortdurend zwaar van langs. Waar blijven die rotsblokken waar ik omheen ben geklommen? Blijven ze buiten de vallijn? denk ik plots. Hoe kan ik zo helder denken? Waar blijft de knal? Ik schreeuw niet meer en wacht.... wacht en onderga.... onderga het agressieve gebonk. Uiteindelijk heb ik mijn hoofd duidelijk weer boven. Heb ik daar dan toch invloed op gehad? Er treedt een soort gelatenheid op. Een roes, van wachten en ondergaan. Het maximum aan emoties is allang gepasseerd.

Het laatste stuk is vrij rechtlijnig en plots verandert de situatie. Mijn snelheid wordt minder en de ondergrond anders. Ander geluid. Ander contact. Het ruist... Sneeuw.

Ik glijd door sneeuw!

Direct weet ik dat ik hierin iets kan doen, dat ik weer controle kan krijgen. Voorzichtig duw ik de zijkanten van mijn schoenen in de sneeuw en langzaam kom ik op het hellende sneeuwveld tot stilstand.

De situatie blijft hachelijk. De hellingshoek van het sneeuwveld waarin ik lig is nog aardig steil en de punten van mijn linkerstijgijzer haken in de rechterpijp van mijn overbroek. Langzaam richt ik mijn hoofd op en kijk naar beneden. Bang om weer verder te glijden. Heel voorzichtig trek ik mijn pijnlijke linkerbeen op om de punten van het ijzer uit de broek te trekken. Direct zet ik de hak van de tweede voet ook vast in de sneeuw. Ik ben totaal verdwaasd.

3150 meter hoogte

Ik lig stil.

Stilte.

Hoor niets dan de wind.

De gewaarwording van de roerloze leegte om me heen is totaal vervreemdend. De wind waait zonder kabaal met een zacht gebaar door mijn haren. Voor het eerst is er weer een rustig en scherp beeld op mijn netvlies. Het duurt even voor de realiteit doordringt. Alle soorten emoties razen door mijn hoofd en aderen; ik weet niet wat of hoe ik me moet voelen. Alles loopt door elkaar. Kwaadheid, angst, verdriet, blijdschap, pijn en eenzaamheid. Mijn lichaam is keihard door elkaar gerammeld, net als mijn emoties. Het lichaam voelt alsof er een stadsbus overheen gereden is.

Even blijf ik in deze positie in de sneeuw liggen; het besef van het hier en nu dringt nog niet tot me door. Moeizaam krabbel ik overeind en voel direct dat ik nog leef: alles doet me pijn. Gek genoeg denk ik er geen moment over na dat ik misschien iets gebroken zou kunnen hebben. Ik heb nog geen enkel beeld van mijn lichamelijke toestand.

Ik sta. Rechtop. Wankelend in het hellende sneeuwveld. Als een geslagen hond. Van een krachtige, ondernemende mens naar een gekwetst hoopje, gerafelde afhankelijkheid.

Maar toch: ik sta, op eigen kracht. En heel langzaam begint de situatie tot mij door te dringen. Ik heb dit overleefd! Pas op dat moment zie ik mijn twee zwaar bloedende handen. Ik sta ernaar te kijken alsof ze niet van mij zijn. Heel vreemd. Er zijn eigenlijk geen diepe emoties. Een harde windstoot jaagt door mijn haren, door de kou voel ik plots mijn beginnende kaalheid. Mijn muts! Ik ben mijn muts kwijt. Ik bekijk mezelf onderzoekend en zie dat alles kapot of kwijt is. De lens is van mijn camera af en ik pak met bebloede handen de body vast. Er ligt sneeuw op de spiegel, ik kijk ernaar alsof ik er nog iets mee moet en handel in een verdoofde toestand. Dan kijk ik eens om me heen en naar boven. Onrustig. Niets van mijn verloren spullen. Het maakt geen indruk.

Mijn handen doen pijn bij elke handeling en de kou, die nu langzaam vat op mij krijgt, maakt het nog erger. Ik herinner me dat er extra wanten onderin de rugzak zitten. Eerst voorzichtig een betere standplaats in het hellende sneeuwveld trappen, zodat ik rustig in evenwicht kan blijven staan en de rugzak van mijn schouders af kan laten glijden. Als die na het slome gehannes in de sneeuw ligt zie ik dat ook die aan flarden ligt. Alles in de rugzak is kapot of platgedrukt. De veldfles met water is gebroken en heeft in die korte tijd de inhoud van de zak tot een klomp ijs gemaakt. De wanten zijn onbruikbaar geworden. Ik sta er niet te lang bij stil, het lijkt alsof ik in de automatische piloot blijf hangen. Na wat onhandig gefrot met touwtjes en gespen zit de rugzak weer dicht.

Er druipt veel bloed op de sneeuw. Voor zover ik kan zien of voelen, zijn mijn handen de enige plekken met open wonden. Mijn rechterhand heeft een gapende snijwond en alle andere verwondingen aan mijn vingers en binnenzijde van mijn handen zien er raar uit. De huid lijkt er volledig vanaf. Ik bekijk ze nog steeds alsof ik naar de handen van een ander sta te kijken, niet naar die van mezelf.

Met een pijnlijke zwaai gooi ik de rugzak weer om en stop bij gebrek aan beter mijn handen in de jaszakken. Ik moet naar de hut. Naar beneden. ‘Lopen kreng,’ zou Dorien zeggen.

Mijn linkerbeen doet pijn, ik kan het moeilijk optillen. Afdalen lukt nog wel.

Het eerste gedeelte is een vrij steil stuk sneeuw en ijs, tot ik op het laagste punt van de kom ben. Vanaf hier gaat het vlakker naar beneden.

2950 meter hoogte

De tegenwind met lichte sneeuwval zit me te pesten. Soms is de wind zo sterk dat ik me even omdraai en wacht tot het minder wordt. Tot twee keer toe zak ik onverwacht diep weg in de sneeuw en word door de wind achterover geblazen. Met de handen in je zakken is dat zeer ongemakkelijk. Het doet bijna komisch aan. Als in een film krabbel ik met pijn en moeite weer overeind.

Overal doet het pijn: rug, linkerbeen, ellebogen, heup en mijn handen. Als een geslagen hond sjok ik verder. Gelukkig is het geen moeilijk terrein hier en blijft er goed zicht op de te kiezen route. Na een tijdje vind ik de verwaaide voetstappen van mijn heenweg terug en kan die blijven volgen.

In mijn jaszakken speel ik met mijn vingers door te knijpen en te strekken. Ze beginnen dikker en stijver aan te voelen. Het voelt ook drapperig aan. Van het zweet? Bloed? Later zal blijken dat het bloed door de zakken heen tot onder op de broekspijpen en schoenen is gelekt.

Mijn lichaam en hoofd staan op standje overleven. Er is niets anders in mijn hoofd dan mijn enige en directe doel: de hut, bescherming, de kachel, Leo en Dorien die me voorlopig even op kunnen vangen en verzorgen.

Weer die wind. Omdraaien. Wegzakken. Overeind krabbelen. Pijn.

2850 meter hoogte

Eenmaal in de rotsen gaat het meteen een heel stuk moeizamer. Het lopen op de lange punten van de stijgijsers is in mijn toestand een kwelling. Voortdurend ben ik door mijn onhandige motoriek verstoord in mijn evenwicht. In het gestrompel merk ik dat het steeds slechter gaat met mijn linkerbeen. Lopen kring!

Het rotsachtige terrein gaat nog een stuk omhoog voor ik op de morenegraat uitkom en het laatste stuk kan dalen. Ik vervloek die klote keien en besluit te proberen de stijgijsers los te maken. Het lukt me niet. Ook al heb ik snelbindingen, ik kan te weinig kracht zetten en voel me zo onhandig met die dikke, stijve vingers die onder het bloed zitten. De riemen glijden tussen mijn vingers door als ik trek. Dan maar zo. Bij elke stap zoekend naar evenwicht klim ik de graat op. Daarachter kan ik waarschijnlijk de hut zien aan de andere kant van het meertje. Het zicht op de redding laat op zich wachten. Hoe ver moet ik nog gaan voor ik achter de rand kan kijken?

2750 meter hoogte

Het geknars op de rotsen lijkt eindeloos te duren, ik vloek in mezelf als het stenen gebouwtje aan de overkant op mijn netvlies valt. Maar er is niemand buiten. Het kleine gebouw lijkt volledig verlaten in de ruimte te staan. Eenzaamheid en vermoeidheid overvallen me op dat moment. Verdomme, waar zijn jullie? Kijk hierheen! Waar zijn jullie?

Stilstaan heeft geen zin, ik probeer elke meter die ik vooruit kom als winst te zien. Ik strompel door en probeer het kijken zolang mogelijk uit te stellen. Nog een stukje.... Uitstellen, tot aan dat rotsblok.... Uitstellen....

Wanneer ik voor de tweede keer een rotsblok als doel bereik, waag ik het weer te kijken.

Leo! Ik zie Leo buiten staan. En al snel ook Dorien. Ze staan vrolijk naar me te zwaaien. Leuk hoor. Zal ik de slingers maar vast ophangen?

Natuurlijk, op die afstand is niet in te schatten hoe ik er hier bij sta. Hoe maak ik dat duidelijk? Te ver om te schreeuwen. Ik wil een teken geven en blijf even stilstaan. Maak een gebaar met mijn arm: kom hierheen! Ik sjok nog een stukje door en zie Leo dan met een verrekijker naar me kijken. Gelukkig. Ze hebben een vermoeden want ik zie Dorien in looppas om het meertje rennen. Op het smalle paadje boven op de graat zie ik haar even later naar me toe komen en haar pas inhouden. Buiten adem kijkt ze me aan, ik zie dat ze van me schrikt. Een raar moment. Voor mij voelt het als een verlossing: ik ben thuis. Voor haar als de angst voor een slecht nieuws bericht. Wat is er gebeurd? Mijn lichaamshouding en gelaatsuitdrukking spreken voor zich. Ik kan niet veel zeggen en stamel een paar warrige woorden. Gevallen en zo. Ben nog steeds aangeslagen, voel me sloom en verdoofd.

Als ze naar me toekomt, haal ik voorzichtig mijn handen uit mijn zakken, steek ze voor me uit en vraag haar: 'Ben jij goed in EHBO?' Het blijft stil, ik zie haar denken: o jee, dit onderdeel stond niet in het programma van mijn opleiding tot gymjuf.

Het blijft akelig stil, dan vraag ik haar om mijn stijgieters los te maken. Hortend en stotend komt mijn verhaal naar boven. Gelukkig is Leo ook gekomen. Als ik op mijn twee vrienden steunend naar de hut word geloodst, komt

de emotie los. De laatste treden tot bij de ingang van het winterruim moeten ze me bijna dragen. De pijn en de vermoeidheid hebben veel van me gevegd. Als ik over de drempel kom en de warmte van de kachel voel, weet ik dat ik thuis ben. Een plek waar ik veilig ben, in een huis in de bergen met twee prachtige mensen bij me. Een stuk spanning valt van me af. Om de sfeer wat te breken flap ik eruit: ‘Waar was je nou met die fles Schnaps?’

Even zijn ze allebei overvallen door mijn opmerking. Dan hervat Dorien zich: ‘Tja, je was zo snel terug dat we nauwelijks tijd hadden om ons voor te bereiden op dit feestje.’

Ik moet toegeven dat ik nog nooit zo’n snelle afdaling heb gehad.

2730 meter hoogte

De euforische stemming maakt snel plaats voor de realiteit. Ik ril over mijn hele lichaam en merk dat Leo en Dorien gehaast van alles aan het overleggen en regelen zijn voor mijn verzorging. De kachel aan. Warm water om het een en ander schoon te maken. Alles uit, de schaamte voorbij, blauwe plekken over mijn hele lichaam. Dorien duwt en trekt op plekken waar het pijn doet. Ze meent te kunnen constateren dat er niets gebroken is. Mijn handen zijn erg dik geworden. Ik kan mijn vingers nauwelijks buigen, ze zien er vreselijk uit. Met water worden ze schoongemaakt. Shit! De pijn wordt heftiger in de warmte van het hutje. Als mijn EHBO-pakket uit een van de rugzakken komt hoor ik Dorien vloeken: ‘Verdomme, waarom heb je geen betadine meege-nomen in plaats van sterilon?!’ Het prikt enorm, ik verlies de controle over mezelf. Een paar keer val ik weg en als ik bijkom, begin ik weer te rillen en te klappertanden.

Het kleine eindje schuifelen tot aan het bed wordt een martelgang; ik ben blij als ik eindelijk lig en een stapel dekens over me heen krijg. Dit is heftig. De stilte die volgt roept de grote vraag op: wat is ons plan nu? Ik begrijp wat Leo en Dorien bedoelen. Dit is een situatie die ik nog nooit heb ervaren, hulp voor mezelf te moeten inroepen. Zit ik nu echt in de problemen? Het voelt zo tegennatuurlijk aan. Niemand spreekt zich direct uit. De stilte is voelbaar. We